

POLITIA

REVISTĂ POLIȚIENEASCĂ DE SPECIALITATE

Redactor responsabil :
DR. VICTOR POPP

APARE LUNAR

Primredactor :
GEORGIU CHENDI

Apare cu colaborarea D-lor:

Dr. Cassiu Maniu, profesor universitar Cluj
Dr. Victor Onișor, profesor universitar Cluj
Dr. Emil Hatiegan, profesor universitar Cluj
Dr. Silviu Dragomir, profesor universitar Cluj
Dr. Stefan Laday, consilier ministerial Cluj
Dr. Ludovic Kerner, consilier la Curtea de Apel Cluj
Alexandru Bălaș, consilier la Curte de Apel Cluj
Dr. Ioan Totoian, șeful Oficiului Sanitar Cluj
Liviu Muntean, prefect regional subst. de poliție Cluj

Cuprinsul:

Dr. Ștefan Laday: Chestiuni de reformă în dreptul penal. — Dr. Ludovic Kerner: Despre mituire. O comparație între codul penal român și ungar. Atentate, jafuri, crime. Sinuciderea misterioasă dela Sinaia. Catastrofa din Monastir. Isprăvile unui fals colonel.

Abonamente anuale: Pentru magisrați, avocați, funcționari și studenți 60 lei; pentru alte profesioni, autorități și instituțiuni particulare 120 lei.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ. Str. BĂII 3.

POLITIA

REVISTĂ POLIȚIENEASCĂ DE SPECIALITATE

Redactor responsabil:
DR. VICTOR POPP

APARE LUNAR

Primredactor:
GEORGIU CHENDI

Chestiuni de reformă în dreptul penal

De Dr. Ștefan Laday, consilier ministerial

II.

Imputabilitatea redusă

Codicele în vigoare întemeiază pedeapsa pe liberul arbitru. Omul este răspunzător pentru faptele sale, fiindcă posedă libertatea să aleagă între comiterea sau necomiterea faptului. Imputabilitatea faptului este, prin urmare, o idee absolută: dacă există libertatea alegerii, există și imputabilitatea, iar lipsind această libertate, nici imputabilitatea nu poate să existe. Doctrina școlii clasice nu cunoaște decât imputabilitatea dep'înă sau lipsa imputabilității; un grad mai înalt sau mai jos al imputabilității este de neînchipuit, deoarece mărginirea liberului arbitru este identică cu încetarea lui.

Cu toate acestea și școala clasică și codicele bazate pe doctrinele ei trebuiau să țină socoteală de împrejurările cari, în cazuri concrete, fac ca făptuitorul să se hotărească pentru comiterea infracțiunii cu mult mai ușor, decât pentru abținerea de la infracțiune. Sunt cazuri în cari necomiterea infracțiunii este aproape imposibilă, în cari libertatea alegerii este într'atâta îngreunată, încât un eroism supraomenesc s'ar cere pentru necomiterea infracțiunii. Școala clasică menține și pentru asemenea cazuri ipoteza liberului arbitru, recunoaște însă că gradul culpabilității poate să fie mai mare sau mai mic. Pe această construcție se bazează doctrina circumstanțelor agravante sau atenuante.

Însă, progresele psihiatriei au arătat, că imputabilitatea nu poate să fie o idee neschimbătoare sau o cantitate fixă. Multe cazuri în cari doctrina dominantă nu vede decât un grad mai jos al *culpabilității* ne prezintă de fapt un grad mai jos al *imputabilității*. Degenerații, oameni cari suferind în copilărie de boli, cari fără a cauza stare smintită, n'au trecut fără urmă; neurastenicii; indivizii cu perversități sexuale, etc., ne dau o imagine clară despre scările, cari există între deplina sănătate și alienația mentală. În aceste cazuri facultățile intelectuale, de cari depinde imputabilitatea, sunt înrăurite și reduse într'atâta, încât dreptatea cere ca judecătorul, cu toate că stabilește imputabilitatea, să țină socoteală de această stare mentală a făptuitorului. În aceste cazuri vorbim de *imputabilitate redusă*.

Ideia imputabilității reduse nu este cunoscută nici în C. P. M. (art. de I. V. din 1878), nici în C. P. Rom. Cel dintâiu prevede numai starea inconștientă precum și rațiunea turburată, cari exclud liberul arbitru (§ 76). C. P. Rom. (§ 57) stabilește de asemenea o neimputabilitate deplina, când faptul a fost săvârșit în stare de smintire și în oricare altă stare de pierderea uzului rațiunii sale prin cauze independente de voința sa. Codicele moderne (codul italian din 1889 și codul norvegian din 1902) însă reglementează cu deamănuntul imputabilitatea redusă.

La prima vedere par'că aceasta reglementare ar fi de prisos, fiindcă judecătorul poate să ia în seamă aceste stări anormale în circumstanțe atenuante. În practica judecătorească vedem de fapt adeseori stabilirea unor circumstanțe atenuante pe această bază, ba în ultimul timp chiar și imputabilitatea redusă, ca atare, figurează în sentințe.

Sunt însă două împrejurări, în urma cărora contopirea imputabilității reduse cu circumstanțele atenuante nu îndeestulează nici dreptatea, nici apărarea socială:

1. Când faptul este prea odios și la aparență motivele erau josnice (la aparență numai, fiindcă reacțiunea la motive nefiind normală, ele nu pot fi apreciate la fel ca la un om normal), judecătorul cu mare anevoință

poate să stabilească circumstanțele atenuante fără a jigni convingerea etică a publicului și prin urmare fără a vătăma prevențiunea generală.

2. Făptuitorii cu imputabilitate redusă sunt foarte des primejdioși pentru siguranța publică. Dacă judecătorul nu se ocupă cu starea mentală anormală a făptuitorului decât în cadrul circumstanțelor atenuante, primejdiositatea făptuitorului rămâne afară de socoteală. Prin urmare, judecătorul mulțumindu-se cu aplicarea unei pedepse reduse, face tocmai contrarul celui ce pretinde apărarea societății contra răufăcătorilor primejdioși.

Deci, regularea chestiunii imputabilității reduse este necesară, mai ales în interesul apărării societății.

Am arătat în articolul precedent că defectuositatea dreptului în vigoare e bătătoare la ochi, cât privește pe *răufăcătorii alienați*. Legile se mulțumesc cu decretarea iresponsabilității lor penale, fără a ține socoteală de necesitatea absolută de a apăra societatea în contra atacurilor acestor elemente primejdioase. Dimpotrivă, răufăcătorul alienat are un privilegiu spre comiterea infracțiunilor.

Am văzut că numai aceia sunt internați în ospicii cari sunt periculoși pentru *viața* altora. Spre exemplu Engiltera are mai multe ospicii pentru alienați criminali, dar mai că toți internații sunt atari, cari comisese omucidere (d. ex. în Broadmoor criminal lunatic asylum 85⁰/₀ din bărbați, 92⁰/₀ din femei).

Acest neajuns există și în ceea ce privește pe făptuitorii cu imputabilitatea redusă. Ba chiar se poate spune că primejdiositatea acestora este și mai mare, pentru că pe ei de loc nu-i internează în ospicii.

Neregularea imputabilității reduse și considerarea ei în practica judecătorească drept circumstanță atenuantă au de consecință că elementele *primejdioase* ale indivizilor cu imputabilitatea redusă scapă cu o pedeapsă mai ușoară decât făptuitorii *neprimejdioși*, dar sănătoși. Prin urmare, dreptul în vigoare, în loc de a apăra societatea contra elementelor periculoase, o expune unei primejdii mai mari prin liberarea timpurie a acestor elemente.

Dacă indivizii cari aparțin acestei categorii nu sunt primejdioși, neregularea chestiunilor amintite n'are nici o importanță practică. Este cu totul indiferent, dacă judecătorul aplică o pedeapsă mai ușoară, pentru că fapta n'o impută pe deplin, sau pentru că recunoaște circumstanțe atenuante. Importanța chestiunii însă bate la ochi, când e vorba de indivizi primejdioși. Prin urmare, ne vom ocupa mai întâiu cu chestiunea primejdiosității.

Pân'acum nu s'a dat nici o definițiune îndestulătoare a primejdiosității, deși chestiunea are o literatură enormă. U. I. D. P. (Union internationale de droit pénal) s'a ocupat la două congrese cu chestiunea, fără rezultat. La ultimul congres Aschaffenburg, care scrisese o carte importantă asupra acestei chestiuni, a declarat, că definițiunea primejdiosității e imposibilă.

Incercările spre a defini primejdiositatea, trebuie să se zădărnicească, deoarece primejdiositatea subiectivă a făptuitorului nu este o însușire inerentă a individului, ca și sănătatea, boala etc. Nici nu este o trăsătură statornică a caracterului. Adecă toate acestea: însușirile personale ale făptuitorului, caracterul și mentalitatea lui, starea mentală tot așa ca și aplecările sale individuale fac o parte din primejdiositate, care însă mai are și factori extrinseci. Unul și acelaș om poate să fie primejdios sau neprimejdios după împrejurări externe; d. e. degenerații, cari numai în excitațiune alcoolică comit crime etc. Pentru noi faptul că ideea primejdiosității e nedefinibilă, are importanța, că *legea nu poate să dea o definițiune a primejdiosității subiective și prin urmare stabilirea primejdiosității subiective in concreto legea trebuie s'o impună judecătorului.*

Totuși trebuie ca legea să dea cel puțin niște îndrumări generale pentru a mărgini bunul plac al judecătorului. Astfel de îndrumări nu lipsesc în literatură. Gargon: on peut définir l'individu dangereux, celui dont on peu présumer qu'il commettra dans l'avenir des actes susceptibles de troubler l'ordre public". v. Liszt: „Die begründete Besorgnis, dass von dem Individuum die Begehung strafbarer Handlungen zu besorgen ist.“ Legea franceză despre alienați: „toute personne... dont l'état

d'aliénation compromettrait l'ordre public ou la sécurité de personnes". Legea engleză (insane offenders bill) se mulțumește cu enumerarea câtorva fapte criminale. Codul penal italian din 1889 vorbește numai de pericolositate în general, pe când codul penal norvegian din 1902 spune: „când prevenitul... este primejdios pentru siguranța de drept“.

C. P. R. și C. P. P. R. nu conțin dispozițiuni.

În dreptul penal maghiar §. 246 C. p. p. dispune, că excepții au să se declare: „dacă starea prevenitului e primejdioasă“ (o expresiune inexactă). Consecințele acestei dispozițiuni nu sunt regulate de lege. Legea XXI. din 1893 vorbește numai în titlu de primejdiositate.

Proiectele germane (Vorentwurf §. 65; Gegenentwurf §. 14.) dau judecătorului puteri depline „wenn es die öffentliche Sicherheit erfordert“; după G.-entw. „Rechtssicherheit“. Totașa proiectul francez din 1893 art. 55. Cele șapte proiecte de cod penal din Elveția prevăd în parte primejduirea siguranței publice sau a binelui obștesc (proiectele dinainte de 1912) în parte primejduirea siguranței și ordinii publice (proiectele din 1912 și 1915).

Mai cu deamănuntul dispune proiectul austriac din 1909 §. 36.

„Un alienat sau un bețiv, care a comis o faptă amenințată de o pedeapsă de peste șase luni, dacă din cauza neimputabilității în timpul faptei nu poate fi urmărit și condamnat, va fi transportat într'un institut pentru alienați, dacă din pricina stării lui mentale bolnave și în vederea purtării lui și a caracterului faptei sale este de considerat ca primejdios în mod deosebit pentru bunurile moravuri, sau pentru siguranța persoanelor sau a averii“.

Sunt de părere că tot atât opiniunile exprimate în literatură, cât și dispozițiunile proiectelor merg prea departe. Definițiunea lui Garçon dă un cadru prea vag și acceptarea ei ar fi identică cu nimicirea libertății individuale. Definițiunea lui Liszt e mai prevăzătoare, dar nici pe departe îndestulătoare, căci pe baza acestei definițiuni ar putea fi declarați primejdioși mulți indivizi, cari niciodată n'au ajuns într'o colizie cu legea penală. Mărginirea ar fi de dorit în trei direcții:

a) Nu poate fi declarat primejdios decât acela care a comis o crimă. (Trebuie, firește, ca criteriile primejdiosității să existe). Ar contrazice convingerei etice și juridice a poporului, dacă un oarecare n'a comis decât un delict sau o contravențiune neînsemnată, ar fi supus măsurilor de siguranță, cari adeseori, ar fi identice cu o gravă pedeapsă privativă de libertate. Este adevărat, că primejdiositatea nu este determinată de fapta, pentru care prevenitul este urmărit și că cei ce sunt primejdioși după trecutul, caracterul, mentalitatea lor, nu pot fi considerați neprimejdioși numai pentrucă — din întâmplare — fapta lor prin care își manifestă primejdiositatea, se califică delict sau contravențiune. Totuși interesul prevențiunii generale pretinde un compromis. Istoria dreptului penal ne convinge, că pedepsirea prea severă a faptelor este totatât de vătămătoare, cât și nepedepsirea lor. În ambele cazuri rezultatul este o nesupunere generală. Ori de câte ori am repeta că nu e vorba de pedepse, ci de măsuri de siguranță, n'am putea convinge publicul care nu este dispus de a ține socoteală de construcții juridice.

Toate acestea se referă, bineînțeles, numai la prima faptă. Dacă în trecutul prevenitului, care pare a fi primejdios, mai este o crimă constatată și pedepsită, nimic nu împiedecă ca primejdiositatea se fie declarată, chiar dacă prevenitul n'a comis decât o contravențiune. Dispozițiunea proiectului austriac este illogică, admitând aplicarea consecințelor primejdiosității când e vorba de un delict pedepsibil cu 6 luni în sus, dar neadmitând-o când există o crimă + un delict pedepsibil cu mai puțin de 6 luni. (Redactorii proiectului: profesorul Lammasch și secretarul general Schober, dintre cari cel din urmă îmi ceruse opinia despre proiect, mi-au dat de răspuns la obiecțiunea susamintită, că convingerea juridică a poporului n'ar admite, ca o crimă pentru care pedeapsa s'a executat, să fie luată în considerație încă odată, dacă nu este vorba de o recidivă în sensul strict al legii):

b) Interesele apărute de drept, contra cărora trebuie să se îndrepte primejdiositatea, trebuiesc fixate de lege.

Nici unul din proiectele germane, elvețiene, austriace și franceze nu este îndestulător în privința aceasta. Toate neglijează punctul de vedere, că sacrificarea libertății individuale prin măsuri de siguranță nu se poate motiva decât prin necesitatea absolută a apărării societății. Primejdiositatea, incorigibilitatea și recidiva sunt idei cu totul deosebite. Un om, care este lipsit de orice scrupul moral și care comite un șir de delictе neînsemnate, poate să fie incorigibil, poate să fie foarte incomod cercului în care trăiește, dar nu este neapărat primejdios. Un calumniator din obișnuință, o calfă de băcan care pretutindeni, unde este în serviciu, comite furturi mici, un Bramarbas de cârciumă, care comite o mulțime de delictе de loviri, nu sunt primejdioși, chiar dacă au fost pedepsiți de zece ori.

Primejdiositatea, prin urmare, nu se poate stabili decât când pe baza materialului cercetărilor se poate presupune, că prevenitul va comite în viitor astfel de infracțiuni cari primejduesc în mod serios viața, integritatea corporală sau averea altora, ori bunele moravuri.

c) Legea trebuie să atragă atenția judecătorului la necesitatea examinării trecutului și caracterului prevenitului și a mediului în care trăiește. Mai ales, judecătorul trebuie să evite ca din singura faptă să deducă primejdiositatea. Este nevoie de întreaga anamneză a prevenitului. O mare greșeală a proiectului austriac este, că primejdiositatea o bazează pe infracțiunile comise. Primejdiositatea este o idee criminologică, și nici decum o idee dogmatico-juridică. Și fapta este un indiciu prețios la examinarea primejdiozității, dar adeseori cu mult mai puțin important, decât celelalte. Scoțând în relief fapta după calapodul proiectului austriac, suntem expuși unei soluții greșite în două direcții: dacă fapta n'are caracter primejdios (primejdiositate obiectivă), nu suntem înclinați de a stabili primejdiositatea subiectivă a făptuitorului, — iar când fapta e primejdioasă, stabilim în mod pripit primejdiositatea prevenitului.

Odată cu stabilirea primejdiozității după aceste norme, va trebui să stabilim și consecințele. Acestea nu pot fi altele, decât pedepsirea și internarea. Pedepsa

poate să fie în proporție cu fapta, iar internarea trebuie să dureze atâta timp cât durează starea mentală din care izvorește primejdiositatea făptuitorului.

Deci răufăcătorii alienați sau cu imputabilitate redusă trebuiesc plasați, pentru vindecarea boalei mentale sau dacă boala e incurabilă, pentru tratamentul medical indicat, într'un institut de sănătate. Ne vom ocupa într'un alt articol cu chestiunile: cum trebuiesc înlocuite aceste institutute, cum să se interneze și cum să se elibereze răufăcătorii.

DIN LUMEA MARE

T-Severin. — Agentul de siguranță Magheru dela brigada Arad, escortând 2 pungași la Severin, le-a promis, că va stăruii pentru punerea lor în libertate, angajând și avocat în acest scop; iar pentru serviciu, unul din pungași să-i dea hainele sale în schimbul a lor lui, (pungașul avea haine foarte bune, iar ale agentului erau uzate). La Severin el preda pe hoți parchetului și se face nevăzut. Pungașii văzându-se înșelați, au reclamat îndată cazul d-lui prim-procuror, care dând ordin de urmărirea lui Magheru, a fost găsit îmbrăcat cu hainele pungașului. Parchetul l'a declarat arestat și pentru escrocherie și pentru mituire, și a deferit afacerea cab. II instrucție.

RSRS

Odorheiu. — Poliția de Stat din Odorheiu a dat următorul comunicat: S'a descoperit un grup de frânari dela tren cari practicau în mod sistematic furtul pe trenurile de marfă între stația Sighișoara—Brașov. Mărfurile din parte s'au aflat la ei și sunt depozitate aici la noi. Nu se știu cine sunt păgubiții. Rugăm pe toți negustorii cari au avut pagubă în acest sector din 1919 începând, dar cu deosebire în intervalul din Iunie 1921 până în 1 Aprilie a. c. să se anunțe la această poliție. Mărfurile furate sunt: Palării bărbătești marca „The Fashionable“, săpun fin marca „Jokey Club“, nasturi albi de plapome, lingurițe de aluminium, pantofi și ghețe galbene de chevreaux, de bărbați și femei. Oale de fier roșii și de aramă înlăuntru țincuite, sfoară de manilă, aparate fotografice, cuverturi de pat de pluș, pânză madipolon fină, ștufe de lână pentru bărbați, femei, cafenie și sură, farfurii fine cu flori mari și mici, Un bal întreg cu piei de chevreux negre, galbene-roșietice și suri, șervete și pânzături de pânză albă, cuverturi de pat albe și colorate, tămâie, tutun, etc. *N. Crăciun* șeful poliției.

Sinuciderea misterioasă dela Sinaia

directorul contabilității dela Siguranță d. Victor Marinovici a dispărut fără urme

DI Marinovici, director la siguranța generală a statului, însărcinat cu conducerea serviciului contabilității și casieriei, a dispărut fără urmă.

Victor Marinovici era un vechiu și cinstit funcționar. Era însurat și avea un copil.

Vineri după amiază a fost observat că intră la un armurier din calea Moșilor, iar cu o seară mai târziu a fost văzut în gara Ploești.

De aci, Marinovici a luat drumul spre Sinaia. S'a dus la cimitirul local și și-a curmat firul vieții cu două gloanțe de revolver.

Autoritățile din Sinaia au anunțat telegrafic eri de dimineață ministerul de interne asupra celor petrecute fără să dea însă amănunte.

Imediat s'au cerut la Sinaia informații precise asupra cazului. Nu s'a primit încă nici un răspuns și deci nu se știe dacă sinucisul a lăsat vreo scrisoare lămuritoare.

Casa de bani a siguranței statului, registrele și setările birourilor lui Marinovici au fost sigilate.

Asupra cauzelor cari l'au îndemnat pe Marinovici să se sinucidă nu se știe încă nimic cu precizie.

Faptul că la siguranță, fostul director al contabilității nu mânuia sume prea mari de bani nu permite să se creadă că e vorba de vreo delapidare.

Marinovici era însă un om perfect sănătos și ducea un bun trai familiar, astfel că nu se poa e bănuî că o anumită stare nervoasă ar fi putut provoca funesta hotărâre a celui dispărut.

Rămâne de cercetat dacă, în căutarea unei explicații a cauzelor acestui gest, s'ar putea pune temei pe părerea ce circulă înzistent la ministerul de interne că Marinovici ar fi fost victima unor anumite persoane cari l'au implicat fără voia lui într'o afacere bănească incorectă.

În orice caz, sinuciderea aceasta, care a produs o adevărată consternare în cercurile funcționărești, în cari Marinovici era bine apreciat, este acoperită de un profund mister.

Catastrofa din Monastir.

— Au explodat depozitele de munițiuni din Monastir. —

Asupra groaznicii explozii sosesc amănunte din Atena, cari denotă tragicul îngrozitor al acestei catastrofe de proporții nemai auzite. Orașul Monastir s'a aflat dintr'odată sub o ploaie de materii incandescente, în timp ce flăcările cuprindeau jur-împrejur locuințele.

Fosta armată de Orient adunase în depozitele de material războinic ce-i serviseră pentru aprovizionarea trupelor, peste 400

vagoane de muniții pentru artilerie. Tot acest material ar fi trebuit transportat într'un loc depărtat de oraș, fiindcă, cu toată vigilența exercitată, constituia un grav și permanent pericol pentru populație. Și primejdia ar fi trebuit să pară cu atât mai gravă, cu cât teritorul era, în special în ultimul timp, încontinuu cutreat de bandele teroriste ale „comitagiilor“ bulgari.

Inoptase deja când se auzi prima explozie extrem de violentă, al cărei bubuit terorizant se propagă pe o rază foarte mare în jurul orașului. Celei dintâi îi urmau numeroase alte explozii formidabile în mod aproape ritmic și regulat. Pământul se cutremură; casele păreau a se ridica din temelii. Populația se repezi pe străzi, nebună de groază și teroarea mai crescuse când proiectilele căzând pe case făcuseră să se dărâme acoperișurile, omorând numeroși fugari. Cu toate acestea, populația civilă, fugind repede pe câmp, nu are de înregistrat multe victime. A fost un noroc că populația n'a fost surprinsă de explozie în somn, așa că opera de salvare a putut să fie începută cu succes. O soartă mai tristă a fost însă aceia a detașamentului militar care se afla pe lângă depozitul de material exploziv. Se confirmă că detașamentul a fost compus din 1800 soldați, despre cari lipsesc orice știri.

Informațiuni din Belgrad afirmă că detunăturile în depozitele de muniții din Monastir s'au succedat toată noaptea cu un zgomot înspăimântător și că în toate cartierele orașului au izbucnit incendii mari, alimentate de un vânt tare. Exploziile au fost urmate de zguduiri simțite până la o distanță de mai mulți kilometri. Peste 30.000 de locuitori terorizați s'au refugiat în munții din apropiere. Numărul morților constatat până în prezent este de câteva sute; cei mai mulți sunt soldați cari au fost asvârlți la zeci de metri depărtare de locul dezastrului.

Buzău, 24. — În dimineața zilei de 21 Aprilie, fata Luxa T. Aldea, din comuna Valea Teancului, ducându-se de acasă spre vie, a găsit pe o potecă lângă via locuitorului Grigore Mătăsaru, cadavrul tatălui său Toma N. Aldea, omorât cu 7 focuri de arma militară, primate în piept și în cap.

Vestea acestei crime îngrozitoare a înspăimântat toată populațiunea acelei comune și diferite versiuni ciudate circulă asupra ei.

Croniciari conștiincioși suntem datori, deși instrucția își urmează cursul ei în scopul de a descoperi pe fiorosul asasin, să împărtășim și cititorilor noștri toate cele ce se colportează în jurul acestei crime.

Toma N. Aldea era un fruntaș al comunei Valea Teancului și are 6 copii, din cari cel mai mare este în armată — acum dezertor, — și cel mai mic de abia are 5 ani.

Deși cu o frumoasă poziție socială, liniștea acestei familii a fost în totdeauna turburată de purtarea lui Toma Aldea, care își neglija cu totul familia și întreținea mai multe amante în sat. El părăsise soție și copii și zilele acestea își vânduse întreaga avere

pentru 300 mii lei, din care luase un acout de 20 mii lei, și restul urma să-l ia zilele acestea când urma să bage actele de vânzare în tribunal. Intențiunea lui era — de altfel manifestată în mod public, — să-și părăsească soția și copiii și să plece în altă localitate să se cunune cu una din întreținutele lui.

Deci, această decisiune a capului familiei, pe lângă că era desaprobată de întreaga opiniune publică și chiar de frații lui, dar pusese în mare îngrijorare pe soție și copii.

Nu putem anticipa asupra numelui asasinului până ce instrucția nu-și va termina cercetările sale, căci opinia publică din sat și-a format deja o convingere — bună sau rea — despre acei ce au pus la cale acest asasinat.

RSRS

Satu-Mare. — Zilele trecute o bandă înarmată de vre-o 15 hoți a atacat pe negustorii cari se întorceau dela târgul din Sarmahad.

Au fost jefuiți negustorii Ioan Moldovan, Antoniu Steib, Ivan Templi și Miron Keliber, cărora li-s'au luat toți banii și cari au fost lăsați desbrăcați în drumul mare.

Jandarmii și poliția din Satu-Mare și Careii-Mari sunt în urmărirea hoților.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Brașov. — Siguranța a descoperit pe autorii unui mare furt comis acum câteva zile la fabrica „Scher“ de unde au furat curele de transmisie, ștofă pentru îmbrăcat vagoane și unelte în valoare de peste 200 mii lei. Ei sunt ruși de origină: Sevcin Ioan și Rolachiu Mihai. Hoții vindeau obiectele furate prin comerciantul Spiner Bernard.

Cei doi hoți și complicele lor au fost înaintați azi parchetului.

RSRS

Oradea-Mare.

La granița ungaro-română, în drepul orășelului Mihaileni, grănicerii au împușcat pe femeia Iosefina Sasnedy, care voia să treacă granița în societatea unui bărbat și a unei femei. Grănicerul i-a observat și i-a somat să stea, dar ei au încercat să fugă spre granița ungrească. Grănicerul a tras atunci un glonte, care a nimerit pe femeie, lăsând-o moartă, a doua femeie a fost deasemeni rănită. Numai bărbatul a scăpat neatins.

RSRS

Cluj. — Populația din Cluj a descoperit un atentat la pudoare săvârșit împotriva unei fete de 11 ani.

Fata care locuiește la marginea orașului împreună cu părinții săi a fost atrasă și violată în parcul orașului de către un necunoscut.

Dimineața poliția a găsit-o pe câmp în stare de inconștientă.

Nu s'a putut da până acum de urma atentatorului, deoarece fata nu poate da nici o indicație.

Arad. — In ziua de 11 Aprilie indivizi necunoscuți au spart locuința președintelui dela Curtea de Apel din Timișoara, Antonio Feher, care în acest timp nu era acasă, de unde au furat trei bijuterii, în valoare de 300,000 lei. Poliția din Arad a făcut o razie prin oraș, prinzând și pe autorii furtului din Timișoara: Szabo Ione și Marinovici Ștefan. Agentul de poliție, Losin, luând cunoștința că Szabo a vândut bijuterii mai multor comercianți din Arad, s'a dus la locuința lui, unde l'a arestat împreună cu Marinovici. La locuința hoțului s'a găsit o parte din bijuteriile furate, spărgătorii și cinci găzduitori ai lor, au fost transportați la Timișoara.

Despre mituire

De **Dr. Ludovic Kerner**, consilier la Curtea de Apel, Cluj

Desigur mulți din cetitorii noștri citind titlul articolului vor constata cu ironie, că el este foarte actual. În adevăr articolului nostru i-a dat naștere în primul loc acel fapt regretabil, că în zilele noastre mituirea se răspândește ca o molimă otrăvind morala generală, zguduind respectul pentru lege, încrederea în actele autorităților și subminând în ultima analiză însăși autoritatea statului a cărui viață economică, industrială și comercială o stânjenește tot astfel ca și viața ei culturală. Desavantajele și pagubele aduse țării, ar fi de nenumărat dacă în streinătate s'ar răspândi opiniunea cum că la noi stăpânește corupția, că țara noastră este țara bacșișului, că altruismul și caracterul funcționarilor noștri publici nu este o cetate de necucerit și că dreptul și dreptatea sunt obiecte de tocmeală iar onoarea se poate cumpăra.

Nu voim să detaliam consecințele, nici nu voim să ne ocupăm cu chestiunea, cari factori au produs degenerarea așa de mare a vieții noastre publice.

Voim numai să expunem dispozițiunile codului penal în vigoare în teritoriile foste ungurești care se referă la mituire iar în afară de aceasta voim să ne ocupăm și cu dispozițiunile codului penal român pentru a arăta printr'o pararelă care dintre cele două dă garanții mai mari pentru înfrânarea corupției funcționarilor publici.

Trăim cele mai grave zile ale vieții naționale, zile pline de răspundere. Visul unui mileniu, visul unirei

tuturor Românilor s'a realizat, primul și cel mai important fapt s'a săvârșit. Inșă mai este mult de făcut: trebuie să se creeze pe toată linia unitatea de stat, a cărei bază es e unitatea instituțiilor de drept, a administrației și justiției, la cari orice cetățean al statului trebuie să contribuie conform puterii sale, renunțând la punctele de vedere egoiste și localpatriotice.

Nu trebuie ca legile din vechiul Regat să fie puse în vigoare fără orice schimbare aici, unde legi mai moderne asigură mai bine interesele statului și indivizilor.

Desvoltarea dreptului nu trebuie oprită sau înapoiată, ci din contră, evoluția lui trebuie sprijinită. Tot așa cum evoluția națiunii depinde în parte de legi, și eficacitatea legilor depinde de starea culturală, morală și economică a națiunii. Nu trebuie deci ca legi streine să fie importate, lucru care ar avea consecințe funeste, pentru că în locul acelor rele sociale pe cari ar vrea să le înlăture, ele ar crea altele.

Este deci necesar ca dispozițiunile codicelor în vigoare în Ardeal să fie comparate cu cele din Regatul vechiu, pentru a pregăti clădirea monumentală a viitorului cod.

În ceea ce privește mituirea, codul penal în vigoare în Ardeal (= C. A.) cuprinde dispozițiuni mai perfecte decât codul din vechiul Regat (= C. R.), care mai ales în privința mituirei active are dispozițiuni defectuoase.

Pentru mituire se cer două persoane: mituitorul și cel mituit. Fapta celui dintâiu este de natură, activă, fapta celui de al doilea este pasivă. Această deosebire este adoptată în știință cu toate că nu este exactă, pentru că primirea mitei este tot așa de activă ca și darea ei. Totuș vorbim de mituire activă (darea mitei) și pasivă (primirea ei). Prima se cuprinde în art. 470 C. A. și 146 C. R. a doua în art. 465—469 C. A. și 144, 145 C. R.

Subiectul mituirei pasive după C. A. poate să fie numai funcționarul public sau persoane cari pe baza legii au o funcțiune de autoritate (d. e. jurații).

Dispozițiunile art. 465 și 458 sunt în primul loc de natură preventivă.

Legiuitorului are intenția să apere independența funcționarului și să excludă înrâurirea ilegală, interzicând chiar și primirea darurilor pentru îndeplinirea funcțiunii legale fără a-și viola îndatoririle. Ba legea pedepsește chiar și atunci când funcționarul nu refuză promisiunea de daruri, cu toate că în aceste cazuri nu este încă o violare a dreptului.

Funcționarul n'a săvârșit încă acțiunea în chestie, dar mituirea pasivă este săvârșită prin faptă că el „pretinde, primește” darul sau nu refuză promisiunea.

Art. 465, 469 conform motivărei legii prevăd pedeapsa din cauza primejdiei faptei: „Păzând curătenia vieții publice și cinstei de oficiu, ele vin într'ajutor pentru a sprijini în momentul tentațiunii conștiința șovăitoare a funcționarilor mai puțin rezistenți”.

În împrejurările actuale când traiul vieții este foarte greu, mulți funcționari cu plată mică și-ar liniști conștiința primind recompensa pe baza că partea are dreptul să ceară serviciul în chestie și că el nu se lovește de lege, — d. e. când mita se dă ca funcționarul să rezolve afacerea cu precădere.

Pe de o parte nu se poate tăgădui că și rezolvarea unei afaceri cu precădere poate să violeze interesele altora și că poate să sguđuie încrederea în altruismul funcționarului, — iar pe de alta parte nici cealaltă parte nu se va putea liniști, pentru că rezolvarea defavorabilă a cauzei sale nu se va atribui legilor, ci faptului că adversarul lui a dat recompensă.

Art. 144. C. R. definește mituirea pasivă cam în acelaș fel ca art. 465—468 C. A.

Art. 465 cuprinde următoarea dispozițiune :

Funcționarul public, care a pretins sau a primit dar ori presenturi sau renumerație spre a face sau spre a nu face un act privitor la funcțiunea sa, sau nu va fi refuzat promisiunea făcută în această privință dacă fapta sau întrelăsarea lui nu e împreună cu călcarea datoriei sale oficială, se va pedepsi pentru delictul de mituire cu închisoare corecțională până la un an, iar dacă e împreună cu călcarea datoriei oficială: cu închisoare corecțională până la 2 ani.

Art. 468 agravează pedeapsa mituirei pentru unele categorii de funcționari. El pedepsește mai sever pe judecător, pe judele de instrucție și pe membrii Curții cu jurați.

Aceștia chiar și atunci când nu-și violează îndatoririle primind recompensă, dar sau promisiune, sunt pedepsiți la fel cu funcționarul care, pentru prezentul sau renumerația dată sau promisă și-a călcat datoria sa oficială fie prin lucrare fie prin întrelăsare (§. 467).

Pedeapsa este foarte gravă în aceste cazuri (§. 467—468) robie grea până la cinci ani.

C. R. art. 144 nu face deosebire între jude și funcționari dispunând:

„Orice funcționar de ramul administrativ sau judecătoresc, orice agent sau însărcinat al unei administrațiuni publice, care va fi primit sau va fi pretins daruri sau prezenturi, sau cari va fi acceptat promisiuni de asemenea lucruri spre a face sau a nu face un act privitor la funcțiunea sa, fie și drept, dar pentru care n'ar fi determinată de lege o plată, se va pedepsi cu închisoare dela 2 până la 3 ani și cu amenda îndoită a valorii lucrurilor primite sau făgăduite fără ca această amendă să poată fi mai mică de 200 lei.“

C. R. numai atunci supune pe jude precum și membrii curții cu juri unor dispozițiuni speciale, când mituirea s'a făcut într'o cauză penală, iar judele a hotărât pe nedrept în favoarea sau în detrimentul acuzatului.

§. 145: „Dacă mituirea s'a urmat asupra unui judecător sau jurat pronunțând în materii criminale în favoarea sau în contra acuzatului, pedeapsa va fi maximumul închisorii și pierderea drepturilor de a mai fi admis în serviciu pe toată viața, el va pierde și dreptul la pensie.“

Deoarece în vechiul Regat maximumul închisorii este de 5 ani (§ 8.) este evident, că mituirea se pedepsește acolo mai blând, decât la noi, căci la noi judele mituit chiar dacă nu și-a violat îndatoririle, se pedepsește cu cinci ani robie grea, în timp ce în vechiul Regat numai cu cinci ani închisoare și numai dacă a hotărât contrar legii în materie penală.

Pentru acest din urmă caz C. R. art. 469 dispune robie grea dela 5 până la 10 ani pentru judecătorul care a judecat sau a decis contrar legii în cauză civilă sau penală în privința căreia a fost mituit.

Judele mituit în materie civilă este supus §-ului 144 C. R. și se pedepsește numai cu 2—3 ani închisoare fie că a judecat pe nedrept fie că nu și-a violat îndatoririle.

Ambele legi sunt de acord, că recompensa sau promisiunea trebuie să premeargă funcțiunii în chestie sau omitei ei, adică darul, recompensa sau promisiunea trebuie să fie în legătură cu funcțiunea.

Aceasta legătură nu există, deci nici mituirea nu-și are ființă, când funcționarul primește darul nepromis prealabil după terminarea funcțiunii.

Sunt însă păreri după cari mituirea există și atunci, când darul să dă după terminarea funcțiunii. Curia maghiară însă a achitat în cazul 764—1885 pe baza că darul s'a dat după terminarea cauzei.

După §. 464 mituirea are două grade: Grad mai ușor este când funcțiunea sau omitea ei n'ar cauza violarea îndatoririlor de oficiu, iar gradul mai grav este când ar cauza-o.

Când funcționarul săvârșește funcțiunea sau omitea cerută, dar aceasta corespunde legii sau regulamentului, adică nu-și violează îndatoririle, suntem față de cel mai blând caz.

Deci cazul mai grav își are ființa, când funcționarul pretinde sau primește darul sau promisiunea, dar nu comite funcțiunea sau omitea cerută.

În cazul și mai grav este cel definit în §. 467, care pedepsește cu 5 ani robie grea pe funcționarul mituit care a și comis funcțiunea sau omitea cerută.

În fine dacă e vorba de jude sau de jurat și funcțiunea nu este comisă sau omisă, se va aplica §. 468, iar dacă judele a comis de fapt aceia violare a îndatoririlor sale pentru care i-s'a promis darul se va aplica §. 469.

Se vede că dreptul nostru distinge conform gradului culpabilității.

C R. art. 144 întinde dispozițiunea penală și asupra arbitrilor și experților în modul următor :

Cu aceeași pedeapsă se va pedepsi și orice arbitru și expert, numit sau de către un tribunal sau de părți care va fi acceptat promisiuni, sau primit daruri, sau prezentat pentru a da deciziune sau a omite o opinie favorabilă uneia din părți.

Mituirea poate să se facă direc, când funcționarul ia contact personal cu mituitorul primind recompenză, sau indirect, când intervin terțiile persoane.

Mituitorul dă acestora recompensa pentru funcționar sau promisiunea. Dacă aceasta se face cu învoirea funcționarului, mituirea există.

§-ul 456 alin. 2 dispune : „tot această pedeapsă se va pronunța asupra funcționarului public și atunci când darurile sau prezenturile se vor fi dat sau promis cu învoirea sa, unui al treilea“.

O dispozițiune analogă este în § 468.

Mituire activă. Făptuitorul poate să fie ori și cine, deci și un funcționar public, dacă funcțiunea în chestie, pentru care mituirea se face, se ține de un alt funcționar, iar primul dă sau promite recompensa acestui din urmă, cu scopul să-și violeze îndatoririle.

§ 470. „Se va pedepsi cu închisoare corecțională până la un an și cu amendă până la 2000 Coroane cel ce a dat sau a promis un prezent sau o remunerație unui funcționar public cu scop de a-și călca datoria.

Cel ce a comis aceasta față de judecător, jude de instrucție sau față de un membru al curței cu jurați, se va pedepsi cu închisoare corecțională până la 5 ani și cu amendă până la 4000 Cor.“

Condițiunea materială a infracțiunii este intenția de a mitui de partea celui ce dă sau promite, având de gând să-l înduplece să comită o faptă ilegală ; trebuie ca mituitorul să știe aceasta.

Când cel ce dă sau promite vre-un lucru permis, d. e. o rezolvare grabnică, nu este mituire. Nici atunci când partea fiind în eroare crede că funcțiunea aceea este legală (§ 82).

Se înțelege că judecătorul va trebui să examineze riguros, dacă partea putea să fie de părerea, că funcțiunea cerută este legală.

Nu este mituire, când partea a cerut așa ceva ce nu se ține de atribuțiunile funcționarului.

D. e. Curia a achitat pe acela care a vrut să dea bani unui sergent de poliție ca să nu-l aresteze pentru faptul că a vrut să-și facă necesitatea pe stradă.

C. R. nu cuprinde dispozițiuni pentru mituirea activă.

Mulți găsesc motivul acestui fapt în acea intenție a legiitorului că mituitorul nu poate fi martor pentru a demasca pe funcționar, pe care nu l'ar trăda de ar fi expus și el pedepsei.

Unele instanțe din vechiul regat pedepsesc mituirea activă pe baza art. 182, 183, pentru că oferirea unui dar sau sumă de bani este o insultă adusă funcționarului în exercițiul funcțiunii.

După Tanoviceanu mituitorul s'ar pedepsi după art. 47 C. R. ca agent provocator: „sunt agenți provocatori aceia, cari prin daruri, promisiuni, amenințări, abuz de autoritate sau de putere, uneltiri culpabile vor fi provocat o infracțiune sau vor fi dat instrucțiuni a o comite. Acești agenți provocatori se pedepsesc întocmai cu autorul.

Reese din cele expuse, că atunci, dacă voim, ca codul penal viitor să pedepsească mituirea conform cerințelor teoretice și practice ale științei moderne, nu putem să luăm drept bază dispozițiunile codului penal din vechiul regat, cari sunt învechite, defectuoase și neîndestulitoare din punctul de vedere juridic și moral.

Premiile revistei "POLITIA".

Cu scopul de a promova un interes mai viu între funcționarii polițiilor față de cele ce se scriu în revistă, cu 1 Ianuarie a. c. acordăm 3 premii în valoare de 2000 lei pentru cele mai bune 3 articole de capacitate de interes polițienesc, ce se vor scrie pentru revistă până la 31 Maiu a. c. de funcționarii polițiilor.

Estenziunea articolelor va trebui să fie de cel puțin cinci pagini de tipar și ele vor fi supuse judecății unei comisii compuse din colaboratorii interni ai revistei.

Un premiu à 1000 lei și două à 500 lei.

REDACTIA REVISTEI.

Isprăvile unui falș colonel.

Imprejurările în cari caporalul Buhuș s'a înaintat singur la gradul de colonel.

La Galați a fost arestat un excroc de o îndrăzneală rară.

În această chestiune se fac acum, de către autoritățile militare locale, întinse cercetări, deoarece situația falșului colonel este foarte complicată.

O scurtă biografie.

Buhuș, căci așa îl cheamă pe eroul de acum al Galaților, este un simplu sătean din comuna Ungureni, județul Tecuci. Făcând parte din contingentul 1907, a fost recrutat la reg. 24 Inf. și apoi trecut la reg. 11 Siret unde a căpătat galonul de caporal. Nu s'a putut stabili până acum cu precizie dacă este sau nu dezertor din armată. E neîndoios însă că a părăsit oștirea cu gradul de caporal. Acum câțva timp, un sergent instructor din reg. 11 Siret, care avusese pe Buhuș sub ordinele sale, întâlnește pe străzile Galaților pe un căpitan care semăna cu fostul său caporal. Bineînțeles l-a salutat cu toată deferența cuvenită superiorului. Bietul instructor își frecă însă ochii și urmărind puțin pe căpitan, s'a convins repede că nu e vorba de o asemănare, ci că are în fața lui pe Buhuș.

„Totul e posibil în țara asta“.

Sergentul instructor nu a avut curajul să-l scruteze și gândindu-se că, mai ales după războiu, totul e posibil în țara asta, a rămas cu credința că Buhuș a fost pe front și a înaintat. Aceasta cu atât mai mult cu cât noul căpitan avea pe piept două decorații de războiu. De altfel pentru bietul instructor schimbarea era și mai explicabilă, cu cât știa că Buhuș se lauda la regiment că e moșier de vază și are rude sus puse.

— La urma urmei, și-o fi zis instructorul, Buhuș era băiat „deștept“ și merita să ajungă bine.

Această reflecție nu era de loc deplasată, pentru că văzându-l pe Buhuș căpitan, instructorul își aduse cu durere aminte de un amănunt dela cazarmă. Pe când avea, încă în faza recrutărilor, pe Buhuș sub ordine, bietul sergent instructor, care de obicei se „împrumută“ dela „răcuți“, nu a putut rezista insistențelor lui Buhuș și i-a „împrumutat“ suma de 40 lei, pe care nu a mai primit-o înapoi.

Cum s'a înaintat singur la gradul de colonel?

Dar dacă ar fi să descriem în toate amănuntele ei, măcar o parte din viața săteanului aventurier, ar însemna să deschidem o serie de foiletoane de senzație.

Ne vom opri la cele câteva date pe cari ni le furnizează „Galații Noi“. Diferite persoane cari avuseseră relații poate chiar

prietenesti cu „dl colonel“, au fost citate să dea informații autorităților însărcinate cu facerea anchetei. Seria aceasta de martori a arătat cum l-au cunoscut pe Buhuș ca sublocotenent, locotenent, căpitan, maior și în cele din urmă, locotenent-colonel.

Se înainta singur, când făcea vre-o excrocherie mai reușită care-i procura iluzia că... merită o tresă mai mult.

După fiecare înaintare, Buhuș era radios și primea cu veselie felicitările prietenilor — căci avea relații întinse și prieteni mulți.

A făcut și politică.

Din mărturisirile pe cari le face acum falșul colonel, reese că ar fi rudă cu deputații Ignat și chiar cu... președintele Camerei, dl Orleanu. Excrocul susține că întovărășit de aceștia, s'a dus în casa unui profesor din Galați și s'a logodit cu fiica sa.

În timpul alegerilor „colonelul“ a făcut propagandă. Adesea ori a fost văzut cu hamali și funcționari prin cârciumile din port, beat turtă, striga ca cetățenii să voteze **crucea**. Gazeta care ne procură aceste date informează că falșul colonel a primit 50,000 lei pentru această campanie... politică.

Alte isprăvi.

„Colonelul“ a mai dat lămuriri asupra felului în care s'a însurat cu fiica preotului din comuna Florești, jud. Soroca, și a arătat cum a reușit să stoarcă socrului său, fericit de a avea un colonel de ginere, câteva zeci de mii de lei, pe cari i-a băut cu prietenii. Regretă însă că nu a putut să pue mâna și pe suta de mii de lei, cari constituiau zestrea fetei.

Înainte de a fi îmbrățișat „carierea militară“, Buhuș, cu aceiași îndrăzneală, ocupase false posturi de agronom, controlor, inspector, etc.

Mai interesant este faptul că, pe când era colonel, Buhuș, la adăpostul situației cu care se împăuna, a făcut numeroase rechiziții, mai ales în Basarabia. Adeseori avea numite misiuni. Odată spuse „prietenilor“ că va fi trimis în misiune la Paris. Deși nu știa franuzește, susținea totuși că și-a făcut studiile în Franța.

Cum o duce la închisoare.

Ofiterii cari l-au arestat în restaurantul Tulcea, nu știau cu cine au deaface. De aceia i-au dat la început onorurile cuvenite unui „superior“. Chiar după ce a fost ținut două zile la comenduire, nimeni nu voia să creadă altfel sau să nu-i spună „Do'n colonel“.

Soldații dela închisoare, învățați cu cinstea și obiceiurile dela cazarmă, îi scoteau în fiecare seară cismele, iar dimineața îi le făceau „să se vadă musta'a în ele“. Ceva mai târziu autoritățile au aflat adevărul și Buhuș caporalul a fost desbrăcat de haina de colonel, dându-i-se în schimb o tunică ruptă din magazia efectelor reformate.